

LEDČICKÉ NOVINY



XI. ročník, únor 2010

Vážení spoluobčané,

už naplno žijeme v roce, který určitě nebude pro nikoho lehký. Přesto věřím, že se všichni dokážeme v ekonomicko-společenském marasmu zorientovat a že rok 2010 prožijeme důstojně a ve zdraví.

Ráda bych se zmínila o setkání všech, kterým leží na srdci osud místního Sokola. Minulý pátek (5.2.2010) jsme do posledního místa zaplnili jednu z místností restaurace Na Cikánce. I když debata byla velmi emotivní, potěšilo mě, že se konečně začalo s řešením problémů kolem ledčického fotbalového týmu mužů a žáků. Dali jsme si zhruba šest týdnů na to, abychom společně našli řešení. První krok – vzájemnou komunikaci mezi vedením Sokola a zastupitelstvem obce – už jsme učinili. Ráda bych na tomto místě upřímně poděkovala dlouholetému „hybateli“ ledčického fotbalu, panu Miroslavu Müllerovi, stejně jako několika dalším: Luboši Královi, Jiřímu Bušilovi, Petru Bušilovi a dalším zde nejmenovaným. Věřím, že fotbal, respektive Sokol, zůstane v Ledčicích zachován také díky nadšencům, kteří (byť by už třeba aktivně nehráli) mu budou věnovat čas a pomoc. Obec se pro to, podle toho jak „dopadne“ další jednání a stanoviska obou stran, vynasnaží udělat maximum.

Obracím se zároveň na místní maminky. Určitě se mezi nimi najdou takové, které se chopí iniciativy a pomohou připravovat činnost pro nejmladší občánky v obci. Hřiště pro předškolní a mladší školní věk se začne budovat hned zjara. Obec získala velmi významnou dotaci, takže hrací prostory budou mít odpovídající kvalitu a úroveň. Jen by bylo dobré, aby se v Ledčicích rozjela také činnost esteticko-výchovná (výtvarné činnosti, dramatizace aj.), sportovní a další s ohledem na nejmenší. Věřím, že místní maminky neklamou.

Závěrem bych ráda popřála duchodcům zasloužený odpočinek, nezaměstnaným, aby co nejdříve získali práci, pracujícím, aby jim vydržela, školákům, aby se líbilo ve škole a těm nejmenším ať je dobře u maminky a u tatínka.

Jiřina Michovská





Malá ledčická

kronika

Naší jubilanti

V první polovině roku 2010 oslaví svá významná životní jubilea tito naši spoluobčané, kterým přejeme hodně zdraví, klidu a pohody i do dalších let:

Plucnarová Lenka čp. 125, Král Jiří čp. 181, Milerová Jarmila čp. 202, Urbanová Terezie čp. 43, Holíček Petr č.evid. 01, Zahorjanová Danuše čp. 102, Králová Bohuslava čp. 167, Písek Miloslav čp. 135, Došková Miluše čp. 103, Hančlová Drahomíra čp. 231, Záruba Vilém čp. 104, Mňuková Jana čp. 51, Míchlová Katarína čp. 46, Jiránek Václav čp. 226, Srbová Libuše čp. 187, Slobodová Jitka čp. 71, Bušil Jiří čp. 48, Jarabica Jozef čp. 13, Fryč Miloslav čp. 20, Říha Václav čp. 212, Králová Marta čp. 224, Kříček Jiří čp. 54, Holubová Věra čp. 168, Zeman Václav čp. 60, Matějovská Ivana čp. 5, Jansová Miloslava čp. 88, Lipšová Marta čp. 164, Dvořáková Josefa čp. 19.

Významné výročí

V měsíci únoru se dožívá významného životního jubilea, 100 let, místní rodák a dlouholetý občan Ledčic, pan Jaroslav Purchart. Přejeme mu vše nejlepší a hlavně pevné zdraví.

Jejich životy se naplnily

Řady obyvatel naší obce v roce 2009 navždy opustili:

Emmer Josef čp. 41, Klatovská Helena čp. 72, Lipšová Zdeňka čp. 203, Nedvědová Marie čp. 36, Sisák Vladimír čp. 66, Srba Stanislav čp.187, Uher Josef čp. 147.

Čest jejich památce

Vítáme naše nejmenší

V roce 2009 se u nás narodilo 6 dětí. Přejeme jim i jejich rodičům štěstí, zdraví, klid a pohodu.

Petr Haluza, Václav Hasman, Daniel Reilich, Edita Rubínová, Tereza Zahorjanová a Antony Žákovíč.

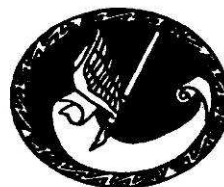
V roce 2009 se z Ledčic odstěhovali

Bada Martin, Kopecký Richard, Kvěch Miroslav, Kvěch Miroslav, Petržilka Artur, Petržilka Tomáš, Petržilková Aneta, Petržilková Barbora, Petržilková Lenka, Plicka Antonín, Samuel David, Škabrahová Marcela, Šmídová Anna, Šmídová Jaroslava, Šmídová Pavla, Urban Milan, Urbanová Lucie, Vovsová Hana, Zemanová Michaela.

Loni se k nám přistěhovali

Blahoutová Alžběta, Blahoutová Emma, Blahoutová Magdalena, Botoš Štefan, Černá Barbora, Dneboská Kamila, Hladíková Marcela, Hlavsa Jan, Hlavsa Matěj, Hlavsová Kamila, Kádner Martin, Kostelánská Tereza, Kostelánská Zdeňka, Kostelánský Pavel, Sedláček Josef, Sedláková Kristýna, Smejkalová Stanislava, Svobodová Jana, Vrabc Marian.

Ať se jí u nás líbí a ať tu všichni zapustí opravdu pevné kořeny.



Rekonstrukce veřejného rozhlasu

Vloni byla uskutečněna rekonstrukce místního rozhlasu v ceně 406 637 korun. Ta je z 50% hrazena z Programu rozvoje venkova ČR. Rozhlas byl rozšířen o digitální vysílací jednotku se zesilovačem, díky níž bude možno provádět i automatická hlášení ze záznamu. Zařízení totiž umožňuje nastavitelný čas hlášení, jeho záznam, včetně eventuálního opakování. Další zásadní změnou je napojení místního rozhlasu na integrovaný záchranný systém (tj. na jednotný systém vyrozumění a varování obyvatelstva). Po „vychytání“ všech problémů při zkušebním provozu a akustických zkouškách, aby byla zaručena slyšitelnost hlášení na celém území obce, snad už bude veřejný rozhlas pracovat ke spokojenosti a užitku nás všech.

Šance pro život

Babyboxy, speciálně vyhřívané skříňky na nechtěná miminka, se u nás už dostaly na číslo 30. A téměř třicet životů bylo díky nim zachráněno. Nebýt jich, kdoví, jaký osud by odložené děti čekal. Prvním takto zachráněným děťátkem byla holčička v modrém kulichu, Soňa. Babyboxy mají v Česku už pětiletou tradici. První byl otevřen 1.6.2005 v Praze – Hloubětíně. Jejich zakladatelem je pan Ludvík Hess, který také Ledčickým, tedy i vám všem, poděkoval za finanční příspěvek na zřízení babyboxu v Mělníku. Pomoc slabým a bezbranným je morální povinností nás všech. Také vaší zásluhou proto čeká nechtěňátka šťastný život v adoptivní rodině.

V popelnici umřu...

BABYBOX
pro odložené děti

GynCentrum, Praha 9, Hloubětínská 3
Nemocnice Milosrdných bratří Brno
Fakultní nemocnice Olomouc, Nemocnice Kadaň,
Zlín, Pelhřimov, Ústí nad Orlicí, Mladá Boleslav,
Sokolov, Liberec, Pardubice, Kladno, Příbram
Městská nemocnice Ostrava
Nemocnice Opava, Frýdek – Místek,
Chomutov, Kolín, Jindřichův Hradec,
Šumperk, Náchod, Strakonice, Klatovy,
Teplice, Nymburk, Kroměříž, Benešov,
Jihlava, Ústí nad Labem, Mělník
Nemocnice Písek (od 11. 1. 2010)
Nemocnice Pířarov (od 9. 2. 2010)
Praha 2, Jugoslávská 20 (od 8. 3. 2010)
Nemocnice Třebíč (od 19. 3. 2010)

602 305 139
www.babybox.cz
www.gyncentrum.cz

PAŇAMUJ: KAŽDÝ ŽIVOT JE NĚCO NEOPAKOVATELNÉHO. JAN APRIK

Perly české republiky

Nevím, zda se mi do 1. května podaří sepsat další číslo Ledčických novinek. Proto bych vám už teď ráda připomněla: nezapomeňte, že právě na prvního máje bude otevřena světová výstava EXPO v Šanghaji. Určitě se dívejte na televizní přenos zahajovací ceremonie. Číňané tyto „akce“ dovedou. Naše republika tam představí skutečně originální pavilon s travnatou krajinou, barokními skvosty a mimo jiné i 85 centimetrů vysokou slzou, která bude odlita z 1000 kilogramů zlata! Chytré nápady a šikovné ruce byly vždycky českou doménou, tak proč se nepochlubit?

Senioři se umějí dobře bavit

Současná společnost je zaměřena na mládí, výkon a úspěch. Starší lidé jsou stále zvětšující se skupinou populace, která často bývá přehlížena, pocíťována jako přítěž, nebo i manipulována. Neumíme-li vnímat tento věk jinak, než jako „dohasínání“ a mládí jako přípravu na „to, co teprve přijde“, kde je potom ten „skutečný život“? Nevím, jak kdo z vás nahlíží na tento stav, ale já jsem na předvánočním posezení ledčických seniorů poznala, že to vůbec nejsou staříci a stařenky drobní z nudy vrabcům. Zjistila jsem, že mají obrovsky mladého ducha, šarm a „pamatovák“, o jakém by se těm později narozeným mohlo kolikrát jen zdát. Ti „sátiletí“ „kluci a holky“ mají jen víc vrásek, a třeba jim tolik neslouží nohy, ale o tom, co se v Ledčicích děje, projevují nepředstíraný zájem. Na občasná setkávání jich chodí stále více a je na nich vidět, jak je těší, že mohou být spolu. Jak jim duše pookřeje. Samozřejmě, že vzpomínají na to, co bylo. Vždyť byli mladí. Z jejich vzpomínek však nečistí závist a zloba. Dnes téměř nevidaná věc. Také díky našim seniorům nezapadnou do zapomnění dobové poznatky a realie, z nichž mnohé se objeví v chystané knize o Ledčicích, nebo na stránkách Ledčických novin a výstavách o minulosti naší obce.

Ale vraťme se k předvánočnímu Senior klubu. Pustili jsme si DVD s místními heligonkáři a několika společenskými akcemi. Dali jsme dohromady všechna místa, kde působili ledčičtí řemeslníci, sestavili jsme přehled pomístních názvů, popovídali o místních hospodách, poutích do Staré Boleslavi, prohlédli jsme dobové školní fotografie a „identifikovali“ tehdejší děti.

Všichni měli výtečnou náladu, všem chutnala káva, svařáček i občerstvení. A když zpustila skupina pana Pavlíčka svou hudební produkci, nebylo nikoho, kdo by si s chutí nezaspíval. Připomněli jsme si také úmrtí největšího českého „hitmejka“ Karla Hašlera několika písničkami. Snad i vám budou mluvit z duše jeho nadčasová slova: *„Byli jsme a budem páni a ne hloupí tulipáni. Věřme v sílu svou a píli, neklesejme ani chvíli. Neboť ti, kdo hlavu věší, zbabělci jsou a ne Češi.“* Po poslední písničce se všichni rozcházelí ve výtečné náladě s tím, že se jim setkání líbilo a určitě chtějí brzy další. To mluví samo za sebe.



Ladovská zima

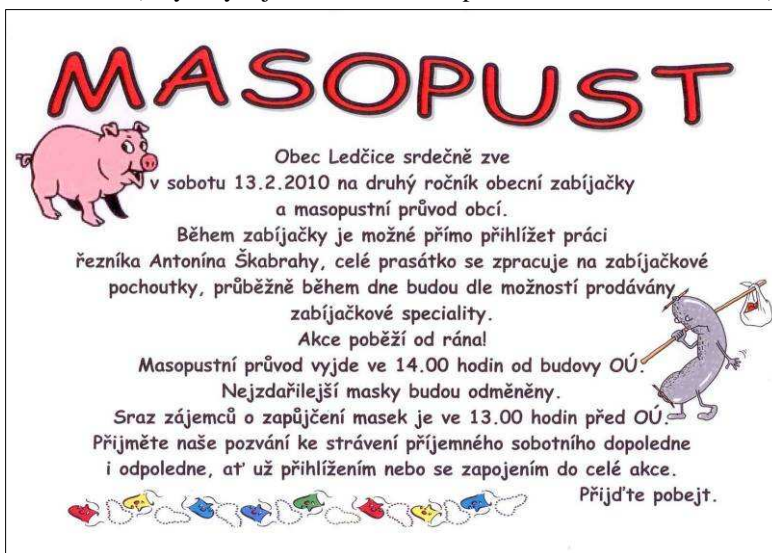
Jako nadpis těchto řádků jsem si vypůjčila název písně Jarka Nohavici. Znáte to: *„Večer to odhážu, namažu záda, ráno se probudím a zas, kurva, padá.“*

Letošní sněhovou nadílku si „užíváme“ všichni. Vzdor „chodníkovému zákonu“ vícero ledčických, kterým to dovoloval čas a fyzické možnosti, přiložila ruku k dílu. Uklízeli, jak jen to šlo. Všichni, se kterými jsem mluvila, mi tvrdili, že odklizení sněhu pro ně není problém. Dělají to, i když je k tomu nenutí zákon. Za což zasluhují uznání a díky. Obecní „pracovní četa“ si se sněhovou kalamitou letos užila také své. Odstraňovala bílé nadělení z nejdůležitějších pěších „spojnic“ přednostně, ve všední dny i o víkendu. Patří jim za to opravdový hlubokosklon. Poděkování za výpomoc patří také panu Jiřímu Sirovému. Díky panu Černému byly sjízdné vozovky. Vy, kdo jste byli v tyto dny mimo obec, určitě mi dáte za pravdu, že jinde na tom chodci byli huň. V Kralupech se břevka z chodníků snad neuklízela, podobně to bylo v Roudnici. Že by se daly udržovat v jakémstakém stavu všechny pěší zóny je iluze. „Na čisto“ při takovém množství sněhu to zkrátka nejde. Snad už brzy bude po všem a i ti věční nespokojenci, kteří křičí, proč „se“ to ještě neuklidilo, budou mít zase na chvíli klid. Samozřejmě do té doby, než se objeví něco jiného.

Masopust opět zavoní zabíjačkou

V sobotu 13. února Ledčice zase po roce ožijí Masopustem a druhým „ročníkem“ místní zabíjačky. Upřímně řečeno, mnohým se do toho na základě postranních řečí, že „voni to obecní prase beztak rozkradli“, ani moc nechtělo. Dopadli bychom ale jako v Sazené, kde zastupitelstvo rozhodlo, že podobné pomluvy nemá zapotřebí poslouchat a šmahem zabíjačku zrušilo (celý „vývoj událostí“ si lze přečíst na sazenském webu). Nakonec si ledčické zastupitelstvo řeklo, že rýpaly a neerudované kritiky, kteří nikdy nic pro obec ještě neudělali, nebude poslouchat a nenechá se jimi ani otrávit. A tak tedy přijďte. Zabíjačka proběhne v podobném duchu jako loni. Jen jitřnic se bude vydávat jednomu zájemci o něco méně (ne tedy po desíti apod.), aby ti ostatní nemuseli dlouho čekat na přísun dalších a aby se taky na všechny dostalo. Na uvedeném plakátku se dozvíte vše podstatné.

A vaše masky ať jsou hodně bláznivé. To by v tom byl čert, abychom všichni dohromady to letošní prase zase pořádně „nerozkradli“. Natruc hnidopichům.



MASOPUST

Obec Ledčice srdečně zve
v sobotu 13.2.2010 na druhý ročník obecní zabíjačky
a masopustní průvod obcí.

Během zabíjačky je možné přímo přihlížet práci
řezníka Antonína Škabrahy, celé prasátko se zpracuje na zabíjačkové
pochoutky, průběžně během dne budou dle možností prodávány
zabíjačkové speciality.

Akce poběží od rána!
Masopustní průvod vyjde ve 14.00 hodin od budovy OÚ.
Nejzdařilejší masky budou odměněny.

Sraz zájemců o zapůjčení masek je ve 13.00 hodin před OÚ.
Přijměte naše pozvání ke strávení příjemného sobotního dopoledne
i odpoledne, ať už přihlídáním nebo se zapojením do celé akce.

Přijďte pobejt.

Ve škole to žije

Místní škola nezahálí. Paní učitelky se snaží dětem svými nápady, které nepostrádají humor, školní docházku zpříjemnit a ozvláštnit. Obzvlášť vydařené bylo ukončení prvního pololetí pojaté jako dýchánek na mořské pláži. Třebaže za okny leželo sněhu po kolena a foukal severák, uvnitř hrálo „sluníčko“. Děti se tedy vysvlékly do plavek, nasadily si sluneční brýle a kšiltovky, aby nedostaly úžeh, vyzbrojily se potápěčskými proprietami, slunečníky a opalovacími krémy. Vysvědčení z přátelských rukou paní učitelek určitě bylo fajn. I ony by si zasloužily „samé jedničky“, nemyslíte? A tak jim touto cestou alespoň děkujeme. Nápad byl tak neotřelý a vtipný, že o něm psal i regionální tisk – Týdeník Mělnicko.



Výroční valná hromada ŘIPu

V sobotu 30. ledna 2010 se v hospodě Na návsi uskutečnila valná hromada ledčického spolku ŘIP. Přítomno bylo 26 členů a 6 hostů. Na úvod, o přestávce a po jednání spolku hrál všem pro radost (i k tanci) pan Antonín Vlastník. Všichni přítomní po zahájení valné hromady minutou ticha uctili památku čtyř přátel, kteří svou životní pouť uzavřeli v roce 2009. Pan Jiří Král v souhrnné zprávě zhodnotil práci spolku v minulém roce, kterou neshledal příliš rozsáhlou. Požádal proto, aby členové přišli s nápady a návrhy, jak situaci zlepšit. Řekl také, že spolek má 102 členů, z toho 91 mužů a 11 žen. Poděkoval všem, kteří se zúčastnili sběru železného šrotu a opravy plotu u školního hřiště. Jmenovitě poděkoval praporečníku Stanislavu Klementovi za vyprovázení zesnulých přátel na jejich poslední cestě. Oznámil také, že majetek spolku loni činil 88 721 korun.

Po panu Královi dostal slovo pan Jaroslav Jansa, který přednesl finanční zprávu se všemi položkami – příjmem, vydáními, vkladem na knížkách a dalším. Majetek spolku k 1.1.2010 je 92 224 Kč. Přítomnými členy byl zvolen nový výbor spolku ve složení: Zeman Václav, Sirový Vladimír, Jansa Jaroslav, Bušil Jiří, Studený Jiří, Voves Vlastimil, Mládek Ladislav, Říha Václav, Michovský Ladislav mladší a Drábek Michal. Valná hromada ponechala členské příspěvky v roce 2010 ve stejné výši tj. 50 Kč a pohřebné také, tj. 1500 Kč.

Poté proběhla hlučná debata při volbě spolkového poslůčka, která byla nakonec přerušena a řešení přesunuto na výborovou schůzi. Snad by byla škoda, kdyby od 30. dubna roku 1897, kdy byl spolek založen, měla být tato funkce po 113 letech zrušena. Ale to je v rukách zasvěcených.

Po zdavicích hostů a krátké diskuzi Jiří Král poděkoval všem za účast a popřál přítomným úspěch, spokojenost a pevné zdraví v roce 2010. Jako nezainteresovaný pozorovatel mohu říct, jak dobře je, že v naší obci pracuje tak bohubilý spolek. Patří mu za to dík. A těm, kteří „táhnou jeho káru dál“ vzkazují: vydržte.



Rozpočet Obce Ledčice na rok 2010

Příjmy 2010	Kč	Výdaje 2010	Kč
Daňové příjmy	5 055 000,00	Zemědělství	35 000,00
Nedaňové příjmy	660 000,00	Sílnice	7 650 000,00
Kapitálové příjmy	7 430 000,00	Vodní hospodářství	50 000,00
Dotace	200 000,00	Spoje	140 000,00
Financování příjmů	11 100 000,00	Vzdělávání	582 000,00
Celkem příjmy	24 445 000,00	Kultura	440 000,00
		Tělovýchova	50 000,00
		Zdravotnictví	3 000,00
		Územní rozvoj	300 000,00
		Životní prostředí	875 000,00
		Požární ochrana	160 000,00
		Veřejná správa	1 540 000,00
		Finanční operace	320 000,00
		Běžné výdaje celkem	12 145 000,00
		Kapitálové výdaje	5 700 000,00
		Financování výdajů	6 600 000,00
		Celkem výdaje	24 445 000,00

Kulturní střípky

Karel Čapek – člověk mnoha talentů



Vskutku renesanční osobnost, spisovatel Karel Čapek, by se letos 9. ledna dožil 120 let. Pocházel z rodiny venkovského lékaře. Po dokončení studií pracoval jako novinář. Nesmazatelně se zapsal do české literatury a dramatu. Jeho utopické romány a hry (Kratatit, Válka s mloky, Bílá nemoc, R.U.R.) jsou považovány za předchůdce sci-fi. Další část jeho díla (např. Boží Muka, Trapné povídky) mají hluboký filozofický rozměr.

Pro děti napsal a ilustroval Dášenko, psal cestopisy, vymyslel tzv. novinářský sloupek, byl i výborným překladatelem, ale také vynikajícím fotografem. Za svou literární činnost jej navrhli na Nobelovu cenu za literaturu, ale uštván okolím, zemřel těsně před 2. světovou válkou (25.12.1938) na zápal plic, takže cenu nestihl převzít.

Karel Čapek byl velkým umělcem. Psal krásným českým jazykem, se kterým se doslova mazlil. Měl obrovskou slovní zásobu a cit pro stavbu literárního díla. Ale především byl umělecky mravný. Za celý život se nepropůjčil k šíření scestných, nemorálních a nízkých myšlenek. Jeho dílo je živým připomenutím, že psaní je záležitost charakteru. Nikoli výběrem pěkných slov, nýbrž slov výstižných, slov pravdivých. Přesto jsou mnohé jeho knížky plné humoru – chápajícího a hluboce lidského. Důkazem budiž i povídka „O úpadku doby“, kterou jsem vám do dnešních Novinek připravila. Je potvrzením toho, co dříve narození tvrdí už tisíce let. Že „ta mládež byla vždycky zkažená“, „modernost nikam nevede“ a že „bylo líp“.

O úpadku doby

Karel Čapek

Před jeskyní bylo ticho. Mužové odešli hned zrána, mávajíce oštěpy, směrem k Blansku nebo k Rájci, kde bylo vystopováno stádo sobů: ženy zatím po lese sbíraly bobule klikvy.

Stará Janečková rozložila čerstvou kůži medvědí a jala se jí oškrabovat ostrým pazourkem. To se musí dělat důkladně, pít' po pítí – a ne, jako to dělá mladá, napadlo starou Janečkovou, to fanfárum to jen tak halabala odrbe – taková kůže, myslí si stará Janečková, nic nevydrží, kdepak, ztýří nebo se zapaří, ale já se jí do ničeho plést nebudu, myslí si paní Janečková, když jí to neřekne syn. Lidí drazí, trne stará paní, kterýpak nekola toho medvěda píchal do zad? Vždyť se tím zkaží celá kůže! To by můj jakživ neudělal, říká si stařena roztrpčeně, ten se vždycky strefoval do krku.

„Povídám,“ ozval se Janeček, drbaje se zamyšleně na zádech. „Uvidíš, že zas nic nepřinesou. To dá rozum: s těmi jejich nanicotnými kostěnými oštěpy – A já pořád říkám synovi: Koukej, žádná kost přece není dost tvrdá a pevná, aby se z ní dělaly oštěpy! – To přec musíš uznat i ty jako ženská, že ani kost, ani paroh nemá tu tento – takovou průbojnost, víš? Trefíš se tím do kosti a kostí kost neprorazíš, no ne? To dá rozum. To takový kamenný oštěp, holenku – To se ví, dá to víc práce, ale zato je to, panečku, nástroj – A copak si dá syn říci?“

„To víš,“ děla trpce paní Janečková. „Dnes už si nikdo nedá poroučet.“

„Vždyť já nikomu neporoučím,“ rozčiloval se děda. „Ale ani poradit si nedají! Včera jsem ti našel tamhle pod skálou takový pěkný placatý úlomek pazourkový. Stačilo by drobet jej po krajích přitesat, aby byl ostřejší, a byl by to hrot oštěpu, jedna radost. Tak to vezmu domů a ukážu synovi: Koukej, to je kámen, co? – Je, on na to, ale co s ním, tati? – Inu, jářku, ten by se mohl přisekat na oštěp. – Ale jděte, tatínku, povídá on, kdo by se s tím tesal a piplal? Vždyť toho starého haraburdí máme v jeskyni celé hromady a stejně to k ničemu není, ani na dřevci to nevydrží, ať se to přiváže jak chce, tak co s tím? Dnes už se nikomu nechce opracovat pořádně kus pazourku, to je to! Pohodlní jsou! To se ví, takový kostěný hrot je udělán jedna dvě, ale taky se ti každou chvílí zlomí. A to je prý jedno, říká syn, tak se dá nový, a je to.“

No jo, ale kam to takhle přivedou? Každou chvíli nový oštěp! Řekni sama, kdo tohle jakživ viděl? Holenku, to takový pořádný pazourkový hrot musel vydržet léta letoucí! Ale já říkám, ono dojde na má slova: však oni se jednou ještě rádi vrátí k těm našim poctivým kamenným zbraním! Proto já schovávám, kde co najdu: staré šípy a mlaty a pazourkové nože – A to je prý haraburdí!“

„To máš tu dnešní výchovu,“ kázal starý Janeček. „A když semhle tamhle něco povím synovi, řekne: Tatínku, tomu vy už nerozumíte, dnes je jiná doba, jiná epocha.“

Paní Janečkové klesly ruce do klína. „Ty, řekla, a kde se v nich berou ty nesmysly?“

„No, prý je to moderní,“ žmoulal bezzubě stařec.

„Ty všechny hlouposti mají naši od té cizí holoty. Ty kostěné zbraně a všechno. Dokonce – dokonce to od nich kupují,“ křikl rozčileně. „Za naše dobré kožešiny! Jako by kdy od cizích přišlo něco dobrého! Jen si nic nezačínat se žádnou pakáží!“

„Tuhle koukám, jeden takový usmrkanec čmalinkuje hlinkou na stěnu jeskyně podobu bizona. Já mu dal pohlavek, ale syn říká: Jen ho nechte, vždyť ten bizon je jako živý! – No to už přestává všecko! Copak se kdy dělaly takové zbytečnosti? Nemáš-li co na práci, kluku, tak otesávej nějaký pazourek, ale nemaluj bizona na stěnu!“

Paní Janečková sevřela přísně rty: „Kdyby jen bizoni,“ utrousila po chvilce.

„Co teda?“ ptal se děda.

„Ale nic,“ bránila se paní Janečková, „Mně je hanba to říct – Tak abys věděl, rozhodla se náhle, „dnes ráno jsem našla ... v jeskyni ... kus mamutího klu. Byl vyřezaný jako ... nahatá ženská.“

„Ale jdi,“ užasl staroch. „A kdo to vyřezával?“

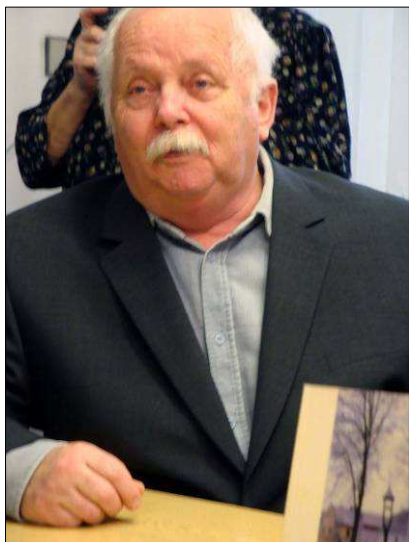
Paní Janečková pokrčila pohoršeně rameny: „Kdopak ví. Asi někdo z mladých. Já jsem to hodila do ohně, ale – Fuj!“

„No to už dál nejde“, vydralo se z dědy Janečka. „Kam to vede! To jsou ty jejich vynálezy! Pořád budou něco nového zavádět, až všechno zhuntují a zničí – A já říkám,“ zvolal pračlověk Janeček v prorockém osvětlení, „že dlouho to už trvat nebude!“

Přijďte rozšířit Ledčický příležitostný sbor, který brzy začne s nácvikem světoznámého „Otvírání studánek“ Bohuslava Martinů pod vedením sbormistryně Báry Novotné. Všichni, kdo rádi zpíváte, přihlaste se prosím, na obecním úřadě. Termín úvodní zkoušky bude oznámen místním rozhlasem. Přijďte, opravdu vás moc potřebujeme.

Knížka o Sazené

23. ledna tohoto roku byla v podvečerních hodinách v sousední Sazené uvedena do života nová kniha Otakara Špecingera, Václava Fencla a Rudolfa Votruba. Autoři si vytyčili úkol, stručně zapsat zdánlivě obyčejnou historii nevelké obce. Sledovali její osudy, pokud to prameny dovolovaly, z temna dávnověku po dnešek. Taky vy si můžete útlou publikaci zakoupit. Stojí 150 korun a na obecním úřadě v Sazené vám ji rádi prodají. Dozvíte se „velkou historií malé obce“, jak stojí v záhlaví titulu.



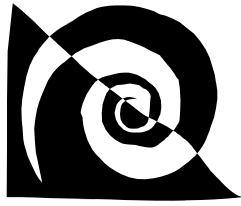
starosta Rudolf Votruba



Ing. O.Špecinger



Václav Fencl



Ohlédnutí

Další osudy vily Kabrielových

Jistě si vzpomínáte na článek v minulých Ledčických novinkách, který byl věnován osudům pana Bedřicha Kabriela. Čirou náhodou v téměř identické době byla ve Vraňanském zpravodaji 2/2009 (editor Václav Uher) otištěna vzpomínka paní Dandové z Mlčechvost na dobu, kdy bydlela ve vile Kabrielových. Otiskujeme ji v plném znění i s ilustrační fotografií.

OSUDY „MLČECHOVOSTSKÉ FRUTY“ PO ROCE 1948

Na konci roku 1950 jsme se přistěhovali z Vojkovic do Mlčechvost a bydleli ve vile po Kabrielových. Tehdy už byla konzervárna ovoce včetně hospodářských budovy- sušárny chmele, kvasírny, živočišné výroby, rozsáhlých sadů a polností přičleněna k vojkovické Frutě, dříve firma Karel Schuster. Vzpomínám si, že konzervárna byla v plném provozu asi do konce 50.let 20.století. Později se v ní vyráběly např. „krekerky“- bramborové sušené lupínky, křížaly. Prováděla se i takzvaná „jarovizace obilí“- uspišení počátečního vývoje jarních plodin zvyšováním vlhkosti semene po určitou dobu a v určité teplotě prostředí. V 60. a 70.letech 20.století sloužila konzervárna i s přilehlými budovami jako sklady. Pamětníci si jistě vybaví velkou rozsáhlou oplocenou zahradu vpravo od silnice na Mezník, kde se původně pěstovaly třešně, jabloně, meruňky, broskvoně, slivoně. Postupem doby zde byly vysázeny pouze višně. V sadě nalevo od silnice směrem k vodě byly meruňky a výše třešně. Tyto už staré stromy byly vykopány v 60. letech 20. století. A vzpomene si ještě někdo, že část pozemku nad vysokým břehem nad železniční tratí a Vltavou sloužila v 50.letech 20.století jako kluziště, které tam tehdejší mladí včetně klubovny vybudovali ? Když však dřevěná budova o několik let později vyhořela, provoz kluziště již nebyl obnoven.

V roce 1974 otec odešel do důchodu. V těsné blízkosti areálu si postavil rodinný domek, takže jsme neustále měli na očích celou bývalou Frutu. Ta byla pravděpodobně v téže roce přičleněna k Jednotnému zemědělskému družstvu Nová Ves. Ve vile postupně bydlela řada rodin, z nichž někteří dospělí byli zaměstnaní v mlčechvostském kravíně. V živé paměti mám den 19.listopad roku 2004, kdy k vile přilehlý přízemní dům vyhořel. Od začátku roku 2006 začala demolice sušárny, konzervárny a všech dalších budov kromě vily. V září téhož roku se vystěhovali početní nájemníci. Majitelka, která celý objekt od pana Kabriela získala, měla velké plány, které nedotáhla do konce. Dnes je pro mě velmi smutný pohled na již zchátralou a zdevastovanou vilu. Zůstaly jen velké haldy sutě, jež měly být nějakým způsobem zlikvidovány. Zahrada, která přináleží k vile zarůstá plevelem, vysokými bodláky, křovisky. Ale to je již současnost, o které jistě víte.

Ivana Dandová, rozená Taschnerová, Mlčechvosty květen 2009





POHLED DO HISTORIE

Ledčičtí divadelníci

Velký podíl na rozvoji kulturního a společenského života v Ledčicích měl od prvních dnů svého vzniku (30.4.1897) především spolek ŘIP. Už od ledna 1898 se u nás začalo hrát divadlo. Tehdy spolek zakoupil divadelní jeviště za 65 zlatých a instaloval je v hospodě U Bendů. Vytýčil také svůj hlavní cíl: „...vzájemnost mezi členy pěstovati, společenský život jich soustřediti, mysl šlechtiti, ducha bystřiti a vůbec pravé duševní vzdělání na venkově šířiti“.

O kulturní život obce se ŘIP staral nejen pořádáním přednášek, schůzí a vedením knihovny, pro níž zaopatřoval knihy i řadu novin a časopisů. Organizoval také výlety, plesy a hudební či divadelní zábavy. Rozvinul tak skutečně bohatou ochotnickou činnost, kdy ledčičtí „divadelníci“ pravidelně vystupovali doma i jinde s novou hrou. Četná a dobře vybavená představení se odehrávala právě ve výše uvedené místní hospodě na stálém jevišti. V zápisech spolku se zachovaly názvy některých divadelních kusů. Zajímavá byla také finanční vydání „za divadlo“ v roce 1898:

- panu Hofrichtovi v Roudnici za vlásenky a vousy	3 zl. 40 kr.
- sváteční šaty k divadlu – Praha, Vinohrady	5 zl. 84 kr.
- ve Vodochodech při divadle pivo vyplaceno panu Rousovi, hostinskému	7 zl. 66 kr.
- 3 litry piva panu Novákovi za uložení jeviště	36 kr.
- za svazky divadelní Exulanti, J. Srb Karlín	2 zl. 76 kr.
- za pivo a světlo při divadle	8 zl. 30 kr.
- na líčidla	1 zl. 60 kr.
- večere herečkám	24 kr.
- příjem divadelní za rok 1898 jest	178 zl. 63 kr.
- vydání divadelní	174 zl. 14 kr.

Další zajímavé výňatky ze spolkových záznamů v pozdějších letech:

- 1899: svazky divadelní, které se ještě nehrály	8 zl.
- za klobouky	1 zl. 35 kr.
- 6.3. hrála se Arturova lest	78 haléřů
- 1904: za pivo vypité při dekorování sálu	3 koruny 20 hal.
- 1911: za divadlo „Kulatý svět“ v hospodě vybráno	142 korun
- 1913: vyplaceno Václavu Hájkovi za vedení divadla	4 koruny
- 1913: za přivezení prken a postavení tančírny ku koncertu	2.80 korun
- 1914: za pivo, které se vypilo při bourání jeviště	1.68 korun
- 1915: za hudebně A. Staňkovskému	10 korun

Ledčičtí ochotníci v průběhu dlouhých let uvedli mnoho, většinou komediálních, divadelních představení. Na příklad Nerovní bratří, Strašidlo v ševcovské dílně, Vdova po živém, Trampoty hajného Klobáška, Perly panny Serafínky aj. V roce 1928 vznikl ledčický divadelní spolek Lumír, který měl nadále své domovské sídlo v hospodě U Bendů. Zde také ve velkém sále visel nadživotní obraz bájného pěvce Lumíra v bílé přepásané říze. Kulisy k jednotlivým představením maloval pan učitel Velímský. V průběhu let se na postu „principála“ vystřídali už zmíněný pan Velímský, Václav Došek (místní kapelník), Josef Došek zvaný elektrikář z Dolánek (dnes Bártlovi), po válce v 50. letech pan Antonín Šanda zahradník, Bohouš Šanda holič, paní učitelka Všetická a další.

Od roku 1897 do roku 1933 ledčičtí odehráli svá představení každoročně, bez jediné pauzy. V roce 1934 se poprvé „nehrálo ani jedno divadlo“. 25.12.1935 bylo odehráno představení Vlčí máky, a pak až 6.6.1941 Sojčí pero, v roce 1942 dvě nespecifikované hry.

Potom až 26.2.1960 se v záznamech píše: „O sehrání divadla se postará přítel Král a bude se hrát Měsíc nad řekou, což si sám obsadí“. Ochotníci posléze činnost více méně ukončili. Ledčická „prkna, která znamenají svět“ zaplnila dětská školní vystoupení, besídky a drobné scénky. Ale ten skutečný ochotnický svět zmizel.

Aby po něm zůstaly alespoň dobové dokumenty, obracím se na vás všechny s velikou prosbou. Prohlédněte své staré fotografie, zásuvky s „poklady“, věci, o kterých jste přesvědčeni, že jsou to jen „krámy“. Třeba objevíte snímek z nějakého vystoupení, plakát, text hry, ve které jste účinkovali, či kdoví, co ještě. Zapůjčte mi to, vše v pořádku vrátím. Kde bydlím, víte (čp. 90). Nebo mi napište na i.plickova@seznam.cz, ve středu bývám v knihovně. Pomůžete dobré věci. Dopředu vám děkuji.

O ledčické šlechtě

Také Podřipsko mělo svou drobnou šlechtu, jejíž počátky spadají do 12., spíše však 13. století. Panovník v té době zapojuje své družiníky (předáky) do chodu země tím, že jim svěřuje správu jednotlivých vesnic, jistého území, hradiště, nebo jim dává u rostoucího dvora různé „funkce“.

A tak postupně vzniká i několikastupňová šlechtická hierarchie. Nejvýš stojí urozený pán, člen rodu, vlastník erb a pečetící červeným voskem. Má poměrně významnou moc, majetek a je vojensky aktivní. Později (zhruba od r. 1500) musí zájemce o povýšení do panského stavu doložit svou urozenost do čtvrtého kolena (k pradědům). Urozený příslušník nižšího stavu šlechty je rytíř. Na třetím stupni sestupné šlechtické hierarchie je vladyka – urozený, osobně svobodný vlastník pozemků a poddaných, který nebyl k nikomu vázán služebními povinnostmi. Následuje titul zemana, vlastně šlechtice statkáře, který sídlí na svém dvoře a věnuje se převážně zemědělské činnosti. Služebný šlechtic – panoš – bývá členem družiny bohatších a mocnějších šlechticů. Nápravník, nebo také man, stojí na žebříčku hodnostně nejnižší – mezi šlechticem a poddaným. Majetek má propůjčen zpravidla za vojenskou službu.

Výše uvedené řádky jsem z valné většiny vybrala z článku ředitele kralupského muzea Jana Racka „Drobné šlechtické rody z jižního Podřipska“ proto, abychom se seznámili s tím, kdo je kdo mezi „malými“ šlechtici.

Také Ledčice měli svou „lepší“ třídu. Předpokládá se, že ohrazený areál, který stával při cestě do Sazené (za dnešní Cikánkou) obýval ve 12., 13. století místní zeman, jehož jméno ale neznáme. Že šlo o poměrně významnou lokalitu, dokazuje archeologický průzkum s množstvím získaných zajímavých artefaktů a poznatků.

Začátkem 14. století (r. 1318) je připomínán vladyka Jakub ze Žižic. Ten měl tři syny a dceru, jimž odkázal svůj majetek. A tady už se poprvé objevuje jméno s přívlaskem názvu naší obce. Synové sluli Jan z Ledčic, Náček ze Straškova a Ješek z Vražkova. Dcera měla za manžela Hostíka z Vodochod, komorníka pražského biskupa Jana IV. z Dražic. Kde bylo v naší vesnici Janovo sídlo se také neví. Neznáme ani jeho erb, ani historii jeho rodu. Vlastně to ani není důležité.

Z uvedené především vyplývá, že už v tak „dřevní“ dávné době to bylo místo bohaté a důležité. Nezapomínejme tedy na to, odkud jsme vzešli a co všechno nás s tímto krásným místem pojí.

65. výročí náletu na Kralupy

Byl krásný jarní den 22. března a psal se rok 1945. Ráno ještě nikdo netušil, k jaké tragédii se schyluje. Těsně před polednem se v Kralupech rozhoukaly sirény. V půl jedné se nad městem objevila první americká letadla. Lidé se domnívali, že míří do Německa. Cílem náletu ale byla kralupská rafinerie, která v té době už byla nefunkční. Přesto na ni zaútočilo 125 letadel. Někteří pamětníci tvrdí, že nálet trval „jen“ něco přes deset minut. Ve skutečnosti bombardování trvalo asi půl hodiny, kdy na město spadlo 1 136 tříštivých bomb o celkové váze 261 tun. Zcela zničily 117 domů a další stovky poškodily.

Počet obětí se vyšplhal na 145. Zničeny byly veřejné budovy, nádraží, infrastruktura (kanalizace, vodovod, silnice, elektrická a telefonní síť), školy, zdravotnictví. Prakticky do konce války byla znemožněna průjezdnost městem. Kostel P. Marie a sv. Václava vážnějším škodám jako zázrakem unikl. Byli sem umístěny oběti náletu. Celkové škody byly vyčísleny ještě před měnovou reformou (1953) na 114 266 000 Kčs. Na pomoc zničeným Kralupům se zvedla obrovská vlna solidarity po celé zemi. Také ledčičtí občané, jak se píše v kronice místní školy, dali, co mohli.

„Dne 1. dubna 1945 uspořádal učitelský sbor ve zdejší obci sbírku pro osoby postižené náletem na Kralupy dne 22.3.1945. Sbírkou tato vynesla: 7 kg pšeničné mouky, 3 kg ledvinkového hrášku, 4 vajíčka a 13 302 korun. Vše odevzdáno bylo 3.4. příslušným sběrnám v Kralupech nad Vltavou.“

Letecký útok spojeneckých letadel město poznamenal na dlouhá desetiletí. Ještě dnes jsou stopy po něm, v podobě chybějící zástavby, patrné. Jako memento byla 21. března 2000 na kralupském kostele odhalena pamětní deska obětem náletu.



Jen kostel se svou tichou věží zůstal trčet mezi troskami nedotčen. Na jeho podlahu snášeli mrtvé katolíky, evangelíky i bez vyznání a chrám je všechny přivítal pod vlídnou střechou.

Jaroslav Seifert

Věnují Ti, kteří nezapomněli.

Zaniklé ledčické domy

Možná, že je to jen můj mylný dojem, ale zdá se mi, že v naší vesnici, více než kde jinde, zmizelo v posledních desetiletích nemálo nemovitostí. Ze starých fotografií, pohlednic i ze vzpomínek pamětníků jsem zjistila pár podrobností, o něž se s vámi ráda teď podělím. Byla bych však zároveň velmi vděčná, kdyby se kdokoliv z vás, ledčických „sousedů“, rozpomněl a moje poznatky doplnil, rozšířil, či poopravil. Současně prosím o zapůjčení jakýchkoliv dobových fotografií zdejších domů k pořízení kopií. Mohou být třeba pouhým pozadím k rodinným snímkům. Věřte, že jejich vypovídací hodnota přesto bývá velmi vysoká. Ráda bych tímto způsobem zmapovala co největší část obce a zachovala tak její dávnější vzhled i pro další generace. Domnívám se totiž, že budou-li občané svoji vesnici lépe znát, budou si jí více hledět, vážit si jí a sami se pak zasadí o ochranu jejích hodnot. Jistě mi dáte zapravdu, že Ledčice jsou velmi krásnou obcí a takovou pozornost a péči si plně zaslouží.

Budeme-li procházet vsí od Cikánky, uvědomíme si, že pod dálnicí D8 stávaly dva domy. Jeden vcelku malý a druhý o něco větší, který byl jedinečný svým dřevěným balkonem. Právě z tohoto domu prý pochází pan Václav Vysoký, první kronikář naší obce. Narodil se tu i jeho syn, taktéž Václav, významný český entomolog a muzejník, který dnes žije v Ústí nad Labem.

V Dolánkách pak mezi Královými (čp. 21) a Dvořákovými (dnes zde bydlí Muchkovi) stávala tzv. Bláhovna. Pozemek po demolici koupili Královi.

Kolem návsi zmizelo hned několik stavení. Na severní straně to byl vedle Purchartových (později Tesařových, dnes Reicheltových) dům pana Křtěna – prasečkáře, který vyhořel a byl proto demolován. Pan Purchart pozemek odkoupil a Křtěnovi se přestěhovali do „Kozí“ ulice (dnes tam bydlí paní Pospíšilová). Hned vedle stálo stavení Tóny Podolského, z něhož zůstala jen část obvodového zdíva a bývalé hospodářské budovy. V nich je dnes v patře knihovna a v přízemí sklady OÚ.

Vedle obecního úřadu (dříve tu byl obchod Družba) býval dvojdomek Svobodových, z něhož se zachovala jen část, dnes patřící obci. Posledním stavením zde byl malý domek Velímských. Musel ustoupit přestavbě a rozšíření silnice ve třicátých letech. Rodinu tehdy stavební firma vyplatila. Ta si potom mohla postavit krásný dům jen kousek dále od původního místa. Vilka Velímských byla dostavěna v roce 1937.

Za zmiňovanou silnicí stával statek Husákovíc, kde také bývala hospoda Na peci, a Pokorných, v jehož zbývající části bydlí Verešovi. V této části obce hned vedle Pokorných byl malý domek, kterému se říkalo „v liné chalupy.“ Proti číslu 1, Ciprovně, která už taky neexistuje (na této parcele dnes stojí dům Chaloupkových), měli domeček bezdětní manželé Macháčkovi. Po válce stavení zmizelo.

Přímo na návsi, hned u školy, stál velký statek Bendlových. Tady se 7.11.1927 narodil pozdější doc. MUDr. Josef Bendl CSc., lékař – gynekolog, který studoval ve francouzském Toulouse, primář gynekologicko-porodnické kliniky Lékařské fakulty Univerzity Karlovy. Bendlovi měli také dceru Jiřinu, která se provdala za JUDr. Hájka, jenž díky vládě jedné strany ale nesměl v oboru pracovat. Takže jezdil u ČSAD jako řidič Tatry 114. Jejich syn Bohumil po r. 1989 získal v restituci zpět alespoň příslušné polnosti.

Na jižní straně návsi stály dva téměř identické domy čp. 8 a čp. 9. Dům paní Zalabákové s číslem popisným 8 už zde není. Byl zbourán v roce 1976. Z jeho chlévů měl vzniknout „víceúčelový dům.“ Postupně se tu za velkých nákladů vybudovala klubovna SSM, knihovna, lékařská ordinace s čekárnou, ubytovací prostor pro řidiče ČSAD, sklad CO, hasičská zbrojnice a „společenská místnost“. Brzy však vyšlo najevo, že je tu neodstranitelná vlhkost, knížky plesnivěly, lékař přestal dojíždět, a tak bylo po plánech. Také hasiči přišli o své zázemí. Na základě restitučního zákona po roce 1989, to co zbylo, dostala paní Zalabáková zpět.

Počátkem 80. let zmizel také jeden z největších a nejstarobylějších ledčických statků, Srbovna (čp. 4). O něm už jsme se v Ledčických novinkách zmiňovali několikrát. Na příklad, když jsme si připomínali silné evangelické hnutí na Podřipsku.

Za zmínku ještě určitě stojí obecní pastouška, která stávala poblíž místa, kde má dnes dílnu pan Postránecký (původně tu byla kovárna pana Sirového). Nedaleko odtud, vedle „Kučaby“, měli maličký domek Vovsovi přezdívaní Petěšovic.

Za návsi, směrem k Ladům a k Rafandě, už nejsou tyto domky: stavení pana Košťáka – holiče (nad paní Justovou), za jehož zdí bývala uzoučká ulička s „podřezanou konví“. Pamatujete si, co se o tom psalo v Novinkách? Nahoře proti Müllerovým ještě nedávno stával silně zanedbaný baráček čp.62 zdemolovaný v roce 2006. Namísto Husákovíc kovárny na Ladech dnes stojí dům Sypeckých. Tam, kde mívával stavení pan Mužík má velký dům pan Václav Hýbl – puškař.

Suma sumárum „z povrchu zemského“ jen v Ledčicích zmizela plná dvacítká domů. Nevím ale, jestli jsou všechny. Zapátrejte v paměti a dejte mi, prosím, vědět. Třeba „hoši“ v hospodě U Šemíka dají hlavy dohromady a připomenou jiné zaniklé nemovitosti. Totéž předpokládám o Senior klubu při některém dalším posezení.





Ciprovna, čp.1



čp. 8 a 9 za zaniklým rybníkem



čp.62 slečen Ciprových



Dvůr domu p.Zalabákové, čp.8



Dům Tóny Podolského, čp.42



Husákovice kovárna, dnes čp.128

Písní k srdci



*Ty naše písničky jsou jako perličky
na šňůrce zavěšené,
je tolik krásy v nich, že
je to velký hřích,
že jsou tak pomíjené.*

Karel Hašler

Taky jste si všimli, že se na nás ze všech stran hrnou hlasité melodie, z nichž vlastně po chvíli vnímáme jen „příznávky“ bubnů? O to více srdci lahodí, když si s dětmi, vnoučky, přáteli, nebo „jen tak“, zanotujeme tu naši. Najednou zjišťujeme, že je v těch písničkách hodně moudra a že všechny mají své příběhy – o lásce, zklamání, o vztahu k přírodě. Prověřil je čas, a tak rezonují i našim „moderním“ duším. Jsou to skutečné poklady plné jednoduché krystalické poezie a hudebně geniálních melodií. Každá taková písnička je jakousi živou mízou našeho života. Ve svém poselství jsou jako tesané do kamene. Také Mělnicko a Roudnicko oplývá velkým množstvím písní, z nichž některé začínají upadat do zapomnění. Uvedu tu alespoň pár těch, jež nepostrádají humor a zachycují běžný život našich předků usazených v tomto krásném kraji.

Zanotujte si: *Ej, láska, láska, ty nejsi stálá
jako voděnka mezi břehama.
Voda uplyne, láska pomine
jako lísteček na rozmarýně.*

Nebo: *Já jsem z Roudnice,
já tam mám rodiče,
já jsem poctivých rodičů syn.*

Jiná: *Roudnický panenky, to jsou parádnice,
daly si vyšítat na záda zajíce.
na záda zajíce a dopředu mašli,
aby je mládenci v tanci dříve našli.*

Další: *K Mělníku je cesta dlouhá,
sázená je stromama,
že můj milej v noci chodí
za jinejma pannama.*

A znáte tuhle? *Na Velvarsku u Ješina rostou brambory,
Kuba je tam vartuje, chodí okolo pole.
Jen si, kluci, nadloubejte, to nejsou moje.*

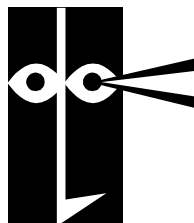
A nakonec: *Kdepak štěstí hledáte,
Když ho sami nemáte?
Máte jednu kozu,
vážete ji k vozu
čtyři na ni čekáte*

Jsem ráda, že všechny tyto národní písničky (sborník Český rok ilustrovaný Karlem Svobinským) a tisíce jiných, přečkaly a snad přečkají všechny doby. Tak, jako náš člověk, který vždycky věřil a doufal, že „bude líp.“

Závěrem bych chtěla připomenout úžasnou šedesátiletou tradici mělnického folklorního souboru Jarošovci a touto cestou i pográtulovat k získání Ceny města Mělníka, kterou získal 28. listopadu minulého roku. Blahopřeji. Kdo někdy viděl jeho vystoupení, nezapomene.



Ledčické panenky v roce 1945



Víte, že ...

- mělnické návrší bylo důležitým centrem už před třemi až čtyřmi tisíci lety, tj. v tzv. době bronzové. Zjistily to nejnovější průzkumy.
- vinná réva se na Mělníku pěstuje již od 9. století! Nedávno totiž byla při archeologickém výzkumu nalezena semínka vinné révy. O pěstování této blahodárné rostliny sice hovořily legendy o sv. Václavu a sv. Ludmile, ale teprve teď je to skutečně potvrzeno.
- roku 1330 Karel IV. ještě jako mladičkový markrabě moravský, se snažil o očistění Čech od loupeživých rytířů. Lapkové přepadali kupce a poutníky už od 11. století, a pak zejména v době Karlova otce, Jana Lucemburského. Právě někdy kolem výše uvedeného roku byl dobyt a pobořen hrad Jevín, který v té době stál zhruba ve výšce 240 metrů (n.m.) nad Jevíněvsí. Bylo to poměrně mohutné sídlo, i když rozlohou nevelké. Zdi měl asi 180 centimetrů široké, příkopy až 30 metrů široké a 8 metrů hluboké. Dodnes se zachovaly také zbytky mohutné opukové věže. Škoda, že zde nebyl ještě proveden žádný archeologický průzkum.
- v roce 1556 byla na Mělníku provedena první pitva na našem území. Není ale, bohužel, zaznamenáno jméno pitvajícího lékaře, protože právě jemu patří primát. Nikoliv tedy Jánů Jesseniovi, jak nás učili ve škole. Ten provedl první veřejnou pitvu 12.6. 1600 (trvala celé 4 dny a zájem o ní byl obrovský). Ale vraťme se k mělnické pitvě: v roce 1556 byl v Labi u Mělníka nalezen utopenec Vaněk Klášterský. Jistá kuchařka na mučidlech přiznala, že nešťastníka probodl, a pak vrhl do vody jakýsi Řehoř z Vrbce. Oba byli popraveni. Po týdnu se zjistilo, když byl nebohý Vaněk vykopán a pitván, že na jeho těle nebyla po bodných ranách nejmenší stopa. Kuchařce tedy nebyla její snaha vyhovět mučitelům nic platná. Kdo byl skutečný vrah, nebo šlo-li o neštěstí, se ve spisech, bohužel, nenapsalo.
- v roce 1655 byla složena Litoměřická diecéze. Od té doby k ní patří také mělnická farnost ležící na pravém břehu Labe. Farnosti na levém břehu až dodnes zůstaly v Pražské arcidiecézi.
- roku 1865 byla ve Straškově zřízena škola.
- 19.1.1910 zemřel v Praze Otakar Hostinský, estetik, hudební, literární a výtvarný vědec a kritik. Po obnovení české univerzity v Praze r. 1882 se stal zakladatelem moderní české vědy a podílel se též na estetické a umělecké výchově na školách. Narodil se 2.1.1847 v Martiněvsi u Roudnice nad Labem.
- 28.1.1910, před 100 lety se v Mladé Boleslavi narodila slavná česká prvorepubliková herečka Adina Mandlová.
- před 95 lety, r. 1915, zemřel německý neurolog Alois Alzheimer, jenž jako první na světě popsal nemoc okrádající lidi o paměť. Její příznaky demonstroval na své 51 leté pacientce na sjezdu psychiatrů v Tübingenu. Alois Alzheimer se narodil v roce 1864.
- 1.1. 1950 se sloučily obce Straškov a Vodochody. Naštěstí nebyl přijat komunisty navrhovaný název nové obce „Švermov.“
- 6.2.1945 spáchal sebevraždu významný kralupský rodák, malíř Georges Kars, vlastním jménem Jiří Karpeles. Narodil se 2.5.1880 v rodině majitele mlýna v Kralupech nad Vltavou. Tento světově uznávaný umělec, francouzský rytíř Čestné legie, měl velmi pohnutý život, jenž by vydal na román či akční film. Podrobněji si o něm přečtete v květnových Ledčických novinkách. Zatím si můžete část jeho strhujícího díla prohlédnout ve velvarském městském muzeu.
- 27.1.1945 byl osvobozen koncentrační tábor v Osvětimi. Pokud bychom hledali jediné slovo, které by vyjádřilo největší hrůzy druhé světové války, patrně bychom řekli „Osvětim“. Ještě na počátku 40. let minulého století neznámé místo v Polsku se natrvalo stalo synonymem zrůdnosti nacismu, který tu od dubna 1940 začal budovat skutečnou továrnu na smrt. Právě tady byly vyhlazovací praktiky dovedeny ke strašlivé „dokonalosti“. Zemřelo tu víc než milión lidí, především Židů, a dalších vězňů 25 národností. I po 65 letech je nutno nelidskost nacismu připomínat a vydávat o nich svědectví. A to zejména mladým lidem, kterým osudy obětí, jež tehdy byli jen čísla, mnohdy připadají jak vzdálené příběhy z učebnic.
- 3.6.1885 vznikl ve Vocáskově stavení ve Ctiněvsi oheň, který zapříčinil vyhoření dalších 28 místních usedlostí. K podpoře nešťastných pohořelých se sešlo mnoho finančních příspěvků. Na příklad Obec Ledčice darovala 30 zlatých 33 krejcarů, Václav Srba z Ledčic 15 zlatých, Václav Císař z Ledčic 5 zlatých, Václav Voves 4 zlaté. Kostelní sbírka v Ledčicích vynesla 12 zlatých.
- v loňském roce prodal majitel zámku v Mělníku, Jiří Lobkowitz, z majetku svého rodu obrazy, které zdobily zdejší zámek celá staletí – díla barokních malířů Karla Škréty, Petra Jana Brandla, Václava Vavřince Reinera. Celkem pět děl, která (chce se mi napsat „zaplaťpánbůh“) nelze vyvézt za hranice. Chápu, že pan kníže potřebuje peníze, ale přeci jenom ... Mělník je zase o něco chudší.
- z pětadesáti obcí Mělnicka má jen 45 svého kronikáře. Přitom by je ze zákona měly mít všechny. Bez soustavně zapisovaných událostí dějiny obce zaniknou. Lidská paměť je krátká. Vezměte jenom, jak moc chybí zachycené běžné události, které zažili naši přímí ledčičtí předkové. Kroniky, které by to dokumentovaly, jsou patrně nenávratně ztraceny.



Všichni dobří rodáci

Ferdinand Císař



Ferdinand Císař se narodil 26. února 1850 v Ledčicích, kde měl jeho otec menší hospodářství a obchod, tedy předpoklad jistého blahobytu. Rodinu však stihla velká rána, když byl jednoho dne obchod do poslední maličkosti vykraden. Všichni se rázem ocitli v těžké finanční tísní. Obchodní věřitelé byli neúprosní. Tehdy zvítězila českobratrská houževnatost a poctivost otce, který prohlásil, že splatí dluh do posledního krejcaru. Zápasil s ním až do své smrti. V den, kdy zaplatil poslední splátku a uzavřel účty, zemřel. Jeho syn Ferdinand už v té době působil jako evangelický farář, takže mu mohl na smrtelném loži patřičně posloužit.

Ferdinand Císař po absolvování gymnázia v Praze studoval teologii ve Vídni, v německém Halle a ve skotském Edinburghu, kde získal mnohé přátele. Z počátku své profesní kariéry velmi krátce působil jako kazatel-diakon evangelické církve v Roudnici, později jako vikář ve Vanovicích a v Novém Městě na Moravě. Roku 1877 se stal farářem v Kloboukách u Brna.

Své rodiště měl Ferdinand Císař velmi rád a často také vzpomínal na místní lidi a události, které dokázal velmi vtipně komentovat. Připomněl jednou dokonce, když přišla móda takzvaných „kalhotových sukni“, že jistá dívka v Ledčicích se prý kdysi oblékala také jako muž a místní ji bojkotovali jako výstřední a nekřesťanskou osobu.

Ferdinand Císař již jako velmi mladý muž, ve 24 letech, vydal sbírku kázání „Od srdce k srdci“ a přednášku „O tom nejdůležitějším“, kterou přednesl v roudnické jednotě Říp. Později sepsal „Katechismus mateřský“, „Pamětní spis jubilejní“ ke 100. výročí Tolerančního patentu, společně se svým švagrem, Dr. Kozákem, pak „Slova víry“. Založil a přispíval do časopisu „Hus“ a posléze i do „Síonu“. Za svou práci byl vyznamenán řádem Železné koruny, jmenován čestným doktorem teologické fakulty ve Vídni a v Ženevě. Obec Klobouky jej jmenovala čestným občanem.

Císařova znalost jazyků byla obdivuhodná, stejně, jako jeho řečnické umění. Svá kázání často rýmoval, takže byla lehce zapamatovatelná, pro posluchačstvo nesmírně zajímavá a přitažlivá. Ve své době téměř zlidověla.

Vlivem Císařovým byl roku 1880 do řad evangelíků získán i Tomáš Garrigue Masaryk, jenž se stal jeho osobním přítelem a věrným obdivovatelem. Jejich krásný vztah přetrval i do dob, kdy se stal Masaryk prezidentem. Navštěvovali se vzájemně prakticky až do Císařovy smrti. Hráli spolu kulečnick a kuželky, pořádali dlouhé turistické vycházky a takřka nekonečné filozofické debaty.

V roce 1899 byl Ferdinand Císař jednomyslně zvolen nejvyšším představitelem Evangelické církve moravské a roku 1918 se stal členem prvního synodního výboru nově vzniklé Českobratrské církve evangelické. Jeho osobnost byla tak hluboce vzdělaná, tak mnohostranná a významná, že bychom se dopustili velké křivdy, kdybychom ji nechali upadnout v zapomnění. On alespoň na své rodné Ledčice nikdy nezapomněl a udržoval s nimi styk až do 14.6.1932, kdy v Loučeni u Nymburka, kam odjel na zotavenou po těžké operaci, zemřel. Prezident Masaryk zaslal vdově Císařové týž den z Lán svou kondolenci. Smrt svého přítele nesl těžce a často na něj vzpomínal.

Evangelický kostel v Kloboukách u Brna (převzato z webu města)

Hned po vyhlášení tolerančního patentu v roce 1781 se ustavila v Kloboukách náboženská evangelická reformovaná obec. V roce 1786 získal sbor od císařské vrchnosti budovu bývalé bednářny, kterou si upravil na modlitebnu, školu a faru. Podle tolerančních patentů nesměly mít nekatolické modlitebny věž, zvony a vchod z hlavní ulice. Budova sloužila sboru téměř 100 let a vešlo se do ní až 1000 posluchačů. V roce 1860 získal sbor od okresního úřadu povolení ke stavbě věže. Byly na ní čtyři zvony, které ulil Vojtěch Hiller z Brna. Věž byla dokončena v roce 1861 a přes 20 let stála osamocně. Základní kámen ke stavbě evangelického kostela v Kloboukách byl položen 20. 8. 1882 za faráře dr. F. Císaře. Stavět se začalo v únoru a již 4. 11. 1883 byl chrám slavnostně otevřen. Jeho stavitelem byl Antonín Strnad. Na svoji dobu vyniká moderním technickým řešením. Klenba je zavěšena na železné konstrukci krovu a patrové galerie jsou nesené útlými železnými sloupy. Kazatelna je umístěna ve středu dřevěné přepážky, oddělující apsidu od chrámové lodi, nad níž jsou varhany. Skleněná přepážka ozdobená obrazy biblických námětů z litého barevného plexiskla (podle patentu profesora Kříže z Prahy) umožňuje ekonomičtější využití prostoru. Chrám pojme 600 sedících posluchačů.

Antonín Nedoma

(z knihy Kdo byl a je kdo; Miroslav Sígl)



Motors v USA. V Americe také sám a bezdětný zemřel. Antonín Nedoma zemřel 13.9.1927 ve Vraňanech.

Budoucí významný politik se narodil v Ledčicích 28.1840 jako syn místního evangelického učitele Josefa Nedomy a Anny, rozené Michalové z Ledčic. Měl staršího bratra (* 1837, + 1919) Bedřicha, pozdějšího malíře a technika.

Antonín Nedoma se přizemil do Vraňan, kde hospodařil na statku. Od roku 1897 zastupoval jako poslanec na zemském sněmu venkovské obce okresů Roudnice a Mělník. Třikrát byl zvolen do Zemědělské rady při Království českém. Patřil ke svolavatelům prvního tábora lidu v r. 1868 na Říp. Dožil na hospodářství svého syna ve Vraňanech, kde také sepsal poutavé vyprávění o svém rodu. Tyto stať darovali obci Ledčice jeho potomci. Jeden ze synů, Ladislav (1877-1925), působil jako firemní ředitel General



Antonín na kresbě bratra Bedřicha



Vyhodnocení vánoční soutěže

Hodnotící komise ve složení: paní Bubeníčková, Srbová a Došková, vybrala nejchutnější vánoční pečivo připravené ledčickými hospodyňkami. Palmu vítězství si současně odnesly paní Olga Srbová a Dana Sirová. Oběma vítěžkám gratulujeme a těšíme se, že příští rok bude soutěž co do počtu účastnic hojnější.

Odměnou našim cukrářkám jsou ledčické suvenýry.

Poděkování

Dovolujeme si touto cestou poděkovat všem, kteří jakoukoliv měrou pomohli škole a obci

- velký dík patří místním kynologům, kteří s neutuchajícím elánem uskutečňují své aktivity v obci
- panu Jiřímu Horkému za historické předměty do muzea
- panu Jiřímu Sirovému a dalším za pomoc při úklidu sněhu
- panu Karlu Královi za dobové dokumenty – Sokol Ledčice
- paní Marii Jiráňkové za školní fotografii z dětství
- paní Olze Srbové za knihy a časopisy do knihovny
- paní M. Stehlíkové za pravidelnou přípravu sladkého pohoštění na ledčické kulturní a společenské akce
- panu Miloslavu Fricovi za obrazové publikace do knihovny
- kronikářům a editorům, Jaroslavu Marsovi ze Spomyšle a Václavu Uhrovi z Vraňan za jejich pravidelné poskytování obecních zpravodajů MLK